

Midler — en Regjering, som man veed er gaaet uden for Forsatningen og har erklæret at ville gjøre dette Skridt om, hvad man ikke kan tvivle om, at den ogsaa vil udføre — og hvilke ere da alle Konsekventerne? Det ærede Medlem vil vistnok indrømme, at det er først og fremmest at hævde Betydningen af det gjorte Skridt af Negtelsen, at gennemføre den passive Modstand, at negte sin Medvirkning til det Regjeringsstykket, man har negtet Penge til, det vil sige at negte Skatter, at negte dem Landet rundt og til Syvende og sidst tage sig selv til Nette, naar det gælder. Det er Konsekventerne og det ærede Medlem maa tro mig, at i alle Lande, hvor man er gaaet den Vej, som jeg anførte for det ærede Medlem var det første Skridt, har man taget de Konsekventer, og derfor har man seiret mangfoldige Steder; men hvor man ikke har taget Konsekventerne, har man lidt Nederlag, det er sikkert. Det var den ene Vej. Dernæst kan man gaa en anden Vej, nemlig den at blive i det Spor, man var i. Folkethinget har ikke været tilbøjeligt til at gaa den konsekvente Vej. Sa, der har ganske vist været en Gang, at Folkethinget har negtet Finantsloven, men ikke med den Hensigt at fastholde Negtelsen. Folkethinget har gjentagende stillet sig paa det Standpunkt at forhandle og gennem Forhandling at hævde sin Ret. Jeg siger ikke Noget imod, at man, hvis man anser det for rigtigt, kan opgive denne Vej og slaa ind paa en anden, som ikke hidtil er fulgt, nemlig Finantslovens Negtelse med alle dens Konsekventer, men hvis man ikke vil vide noget af disse, maa man gaa den anden Vej. Begge Veie kunne, naar Forudsætningerne forøvrigt ere til Stede for Gjennemførelsen, føre til Seier for den Sag, som det ærede Medlem og jeg kæmpe for, men kun under Forudsætning af, at den føres konsekvent igennem. Men nu tror jeg, at det ærede Medlem vil indrømme, at, er der Nogen, der har været ivrig og varm mod at tage Konsekventerne af Finantslovens Negtelse, saa er det netop det ærede Medlem. Der er Ingen, der har bidraget Mere til, at det ikke skulde ske, end netop det ærede Medlem. Jeg behreder ham det ikke, men konstaterer det kun, han vil ikke negte det, i modsat Fald vil det være let at staffe Bidner til Stede. Det ærede Medlem havde imidlertid den Gang, vi samledes efter den 1ste Oktober, heller ikke Mod nok til at gaa denne anden Vej, Forhandlings Vej, og at blive i det Spor, vi vare; men det ærede Medlem gif en Mellemvej og traadte op med et Forslag om at negte Finantsloven 1877—78, og jeg kan ikke forstaa det Forslag fra det ærede Medlems Side — hvis det overhovedet skal tillægges anden Betydning end en theoretisk, juridisk Betydning eller maaske slet ingen Betydning — anderledes, end at det ærede Medlem den Gang vilde ind paa en Finantslovs-Negtelse, og det stemmer jo ogsaa med,

hvad der er gjentaget i de ærede Medlemmers Erklæring i Betænkningen, at det, man vilde fra den Side, var ikke at give nogen Bevilling til den nuværende Regjering i dette Finantsaar. Jeg er saa høflig lige overfor det ærede Medlem at antage, at han havde dog saa megen Konsekvents, at, naar han ikke vilde give den i dette Finantsaar, vilde han heller ikke give den i det næste; thi at det skulde være det ærede Medlems Mening, at han vilde negte den i et Aar og saa give den bagefter i næste Finantsaar, det har jeg for megen Respekt for det ærede Medlem til at tro, at han skulde have paatænkt med koldt Blod at gjøre, Noget, hvoraf han saae Nederlaget marschere op i Baggrunden. Det tror jeg ikke. Mtsaa antager jeg, at det ærede Medlem vil ind paa den fortsatte Negtelses Vej. Heri ligger Forklaringen af den Vej, jeg og mine nærmeste Meningsfæller have fulgt. Vi have modsat os dette Forsøg paa at fravige Folkethingets gamle tilsoante Politikk og komme ind paa det, jeg forleden Dag kaldte Experimental-Politikk. Folkethinget har maaske tidligere her været lidt inde paa Experimenternes Vej. Her foreligger et nyt Forsøg derpaa, og det har vi modsat os. Hvorfor? Fordi det var et Experiment, en Trusel eller deslige? Nei! Dersom en Trusel kun kunde føre til, at Modstanderne tabte, Modet, selv om der ikke ligger Noget alvorligt bag ved Truselen, skulde jeg ikke tage det ærede Medlem det fortrydeligt op, at han kommer med en saadan Trusel, naar kun Nogen kunde blive bange; men naar Forholdene ere saaledes, at Enhver kunde og maatte indse og vidste, at der Intet laa bag ved, og at det ærede Medlem var en ligesaa stor Modstander af Konsekventerne som Tilhænger af selve Skridtet — og det vidste Alverden — saa maa det ærede Medlem indrømme, at saa bliver Ingen bange, og saa er jeg overbevist om, at Nederlaget var blevet paa det ærede Medlems egen Side. Stadig under Forudsætning af, at dette var det ærede Medlems Politikk, thi det er saa uklart, hvad det ærede Medlem har gjort i politisk Henseende, at det er vanskeligt at faae rigtig fat paa det, — men jeg gaar som sagt ud fra den gunstigste Forudsætning, jeg gaar ud fra, at det Skridt, han har antydet, nemlig, Finantslovens Negtelse, og alle de Udtaleser, der ere fremkomne i Betænkningen, at alt dette virkelig er grundet i den Overbevisning, at det skulde være rigtigt den Gang, at det var hans alvorlige Billie at negte enhver Bevilling til dette Ministerium — tager jeg feil heri, har det ærede Medlem virkelig villet senere give Ministeriet Bevillinger, har det Hele ikke være Andet end de smaa Spidsfindigheder, som den Gang var i Gjensind for Strid i Betænkningen, eller har det ikke været det ærede Medlems Mening at ville gjøre nogen Ting, hvad man fristes til i Dag at tro, saa skal min Bebreidelse falde bort, saa er det ærede